

ГАЛИЦЬКИМ СОНЕТИСТАМ

Соколи любі, галицькі поети,
Чом, віршової не пізнавши норми,
Ви силов претесь клемезить сонети,
Невдалі щодо думки й щодо форми?

Невже ж досить стихів зліпить штирнадцять,
Як-будь загородить їх, мов штахети,
В котрих не мож ні складу ся домацать,
Ні руху, ані жизні, ні кебети?

Штирнадцять віршів, но п'ятямбових,
І п'ягь пар римів звучно-кришталювих,
Або й чотири,— так сонет складаєсь.

Ручій широкий ллєсь стихом дзвенячим,
Втім страсть мутить поривом гарячим,
А в щирім серці порив улягаєсь.